

Cofnięcie uprawnień przez organ niewłaściwy

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: sobota, 23, maj 2020 14:33

Monika Małowiecka

Odśloni: 1662

Przepis art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. obejmuje wszelkie postacie naruszenia właściwości miejscowej i rzeczowej, z którą nierozdzielnie łączy się właściwość instancyjna. Organ niewłaściwy nie jest zatem prawnie legitymowany do rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach stron. Organ niewłaściwy nie dysponuje zdolnością prawną do prowadzenia postępowania i podjęcia aktu jurysdykcyjnego rozstrzygającego o prawach i obowiązkach stron. Z zasady przestrzegania przez organ administracyjny właściwości z urzędu wynika zatem obowiązek skrupulatnego badania właściwości przez organ w każdym stadium postępowania – brzmi teza wyroku WSA w Łodzi z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt: III SA/Łd 1018/19.

W ww. sprawie, strona jako podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej Starosty wskazała przepis art. 156 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.a., tj. przesłanki wydania decyzji ostatecznej z naruszeniem przepisów o właściwości oraz jej wydania bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. W ocenie skarżącej cofnięcie jej, na podstawie ww. decyzji uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kat. B, w sytuacji, gdy w związku ze zmianą kraju miejsca zamieszkania (Republika Federalna Niemiec) stronie wydano niemieckie prawo jazdy (w następstwie wymiany posiadanego przez skarżącą polskiego prawa jazdy na jego niemiecki odpowiednik), stanowiło wkroczenie przez Starostę w kompetencję właściwego niemieckiego organu, który zdaniem pełnomocnika skarżącej, po wskazanej wyżej dacie jest jedynym organem uprawnionym do orzekania w przedmiocie posiadanych uprawnień do kierowania pojazdami. Powyższe zdaniem skarżącej uzasadnia twierdzenie, co do istnienia kolejnej przesłanki nieważnościowej, to jest wydania decyzji ostatecznej z rażącym naruszeniem prawa.

Właściwość organu administracji do władczego rozstrzygnięcia spraw w drodze decyzji administracyjnej jest okolicznością normatywną, której naruszenie powoduje nieważność decyzji wydanej przez organ niewłaściwy, zgodnie z art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.

Natomiast określona w powołanym przepisie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. przesłanka braku podstawy prawnej występuje w sytuacji, gdy przepisy prawa obowiązującego nie zawierają podstawy do wydania decyzji administracyjnej. Dotyczy to zatem sytuacji, gdy brak jest przepisu prawnego uprawniającego administrację publiczną do działania, albo też przepis taki jest, ale nie spełnia wymagań podstawy prawnej działania organów tej administracji, polegającego na wydawaniu decyzji administracyjnych, rozumianych jako indywidualne akty zewnętrzne. Natomiast z rażącym naruszeniem prawa, w rozumieniu przywołanego przepisu mamy do czynienia wówczas, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że sporna decyzja nie może być akceptowana jako akt władczy - wydany przez organ działający w państwie prawa. Przy czym nie chodzi tutaj o błędy w wykładni prawa, lecz o przekroczenie prawa w sposób jasny i oczywisty.